

תת"ע 4314/11/21 - חמאדה רמאנה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4314-11-21 מדינת ישראל נ' רמאנה
תיק חיצוני: 60250846353

בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
חמאדה רמאנה
נגד
מדינת ישראל המשיבה

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 14.11.21.
2. ביום 6.11.21 קיבל המבקש לידיו דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 60250846353 המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי בה מותרת מהירות מרבית 90 קמ"ש במהירות של 141 קמ"ש בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.
3. ביום הדיון אליו זומן, לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו העונשים הבאים: פסילה למשך 30 ימים, פסילה על תנאי של שלשה חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות המבקש

3. המבקש, טען כי נעדר מהדיון כיון שהתבלבל במועד הדיון והתייצב ביום שלמחרת היינו ביום 15.11.21, אז הגיש בקשה זו.

טענות המשיבה

4. המשיבה טענה כי המבקש קיבל לידיו את ההזמנה לדין אשר על גביה מצוין באופן ברור מועד הדיון אולם, מסיבות השמורות עמו בחר המבקש לא להתייצב ומשכך, אין לו להלין אלא על עצמו.
5. המשיבה טענה עוד כי המבקש אף לא טען דבר לעצם האישום בעבירה מושא ההזמנה ואף לא הכחיש אותה, ומשכך לא ייגרם לו כל עיוות דין אם פסק הדין לא יבוטל.
6. המשיבה הוסיפה כי שכחה או בלבול אינם באים בגדר "סיבה מוצדקת" כמשמעותה בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב-1982, אשר מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם. בעניין זה הפנתה המשיבה לע"פ 9053/05 סייג דניאל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 17.04.15) לאור האמור ולאור עקרון סופיות הדיון, עתרה המשיבה לדחיית הבקשה.

דין

7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 7.4.2008):
"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".
8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.
9. כאשר נאשם הזמן לדיון כדון ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.
- ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:
"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982".
11. **קבלת ההזמנה לדין וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש**
ההזמנה לדין שנקבע ליום 14.11.21 נמסרה למבקש במועד ביצוע העבירה והוא אישר את קבלתה בחתימת ידו. מועד הדיון כתוב על ההזמנה באופן ברור ובולט.
12. כבר נפסק כי בלבול או שכחה, אינם בהם בגדר "סיבה מוצדקת" לביטול פסק דין, כמשמעותה בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב-1982, אשר מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם. בעניין זה ראו למשל ע"פ 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 9.08.05); תת"ע 558-02-09 וליד נאמעה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 4.06.09), וכן ע"פ 9053/05 סייג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 17.04.15) שם נאמר בין היתר:
"....טעויות ברישום, שכחה לגבי מועד הדיון וכיוצא באלו אינן עולות כדי "סיבה מוצדקת" וכי מקרי אי התייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, הינם רבים מכדי שטענות אלה תהפוכנה לעילה מספקת לביטולו של פסק דין שניתן בהעדרו של הנאשם עקב אי התייצבותו...."
13. בנוכחות אלה אני קובעת כי ההזמנה נמסרה למבקש כדן וכי לא הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

האם קיים חשש לעיוות דין

14. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 24.4.2018)).
15. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דין (רע"פ 1911/18 עמיד ניש נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו 27.5.2018)).
16. המבקש לא כפר במיוחס לו בכתב האישום ולא טען דבר בעניין זה.
17. יתרה מכך, גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזיהור של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל מיום (פורסם בנבו 23.2.2004)).
- לפיכך איני סבורה כי ייגרם לנאשם עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין.
- לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשפ"ב, 18 נובמבר 2021, בהעדר
הצדדים.